

Austrálie

Australské národní parky

Austrálie

Australské národní parky

Michal Polanský

Lenka Krásová

Text a foto © Michal Polanský a Lenka Krásová
Všechna práva vyhrazena.

Austrálie

Pokud se odhodláte a odjedete se podívat do této vzdálené země (což dnes znamená cca 20 hodin letu), nebudete litovat. Nezačnu nijak překvapivě – Austrálie je překrásná, je velká a zejména není přeplněná. Když si dáte jen trochu práce a vydáte se po vlastní ose, příroda vás odmění nádhernými scenériemi, kde vás nebude nikdo rušit.

Částečně za to může jeden z nejpobulárnějších průvodců všech dob – Lonely Planet. V Austrálii, na rozdíl od ostatních zemí (zejména asijských) je téměř k ničemu, naopak je často dobré mít ho s sebou jen proto, aby člověk věděl, kam nemá chodit. K tomu se ještě vrátím později.

My jsme měli to štěstí, že jsme náhodou objevili v knihkupectví knihu Australské národní parky, kde je mnoho důležitých informací, které jinde nenajdete.

No, ale vezměme to od začátku...

Tato kniha má ambici stát se inspirací a zdrojem odvahy a nápadů pro cestovatele po Austrálii. Cestovatel, který ji rád použije se zajímá více o přírodu než o města. Překvapivě takových lidí v Austrálii moc není, spousta návštěvníků tam přijíždí hned po střední škole (západoevropani, Američani) a cestují pak s některou z cestovních kanceláří (např. OZ Experience) a hlavně – baví se. Kdo z nás měl v tom věku chuť toulat se někde po buši, když je všude plno hospod? Málokdo. Oni potom z té Austrálie moc neuvidí, ale zase na rozdíl od běžného Čecha pro ně není takový problém se tam kdykoli vrátit.

Na toho, kdo se vydá v našich stopách čeká spousta zážitků: naučíte se základům mechaniky při opravě auta, nádherně si zarybaříte, bude vám střídavě šílená zima a úmorné vedro, padnete žízni abyste se v příští chvíli topili v deštích, budete často osamělí uprostřed přírody, zapadnete do písku, potkáte několik dobrých přátel, naučíte se potápět, proletíte se letadélkem, připravte se na legraci, průjmy a sem tam i lehkou opici, budete se v noci převalovat neschopni usnout kvůli vedru, poštipají vás stovky moskytů a jiné havěti, odnaučíte se bát pavouků... a to všechno si nádherně užijete...

Tak tedy dejme tomu, že jste úspěšně získali víza, jste v Austrálii, pravděpodobně vám brzy končí kurz, který jste si z domova zaplatili a za pár týdnů hodláte vyrazit na cestu okolo Austrálie. Jedna z prvních otázek bude znít: Kdy vyrazit? Které období je nejvhodnější?

Klasická odpověď vám sdělí, že je třeba se hlavně vyvarovat období dešťů (naše léto), kdy na severu neustále prší a nic se tam nedá dělat ani vidět. Mám tedy pro vás skvělou zprávu: není to tak jednoznačné a naopak cestu během období dešťů lze z mnoha důvodů doporučit. Obecně zažijete nějaké to nepohodlí, ale zato budete i v jinak turisticky hodně exponovaných místech úplně sami, nehledě na to, že klima Austrálie je vždycky někde nepohodlné. Je to ohromný kontinent a vy jej chcete projet.

Ale k tomu se také ještě dostaneme a budete sami moci posoudit a vybrat si správné období pro cestu.

Dále pak budete řešit, jak se po této rozlehlé planině přepravovat nejpohodlněji a nejlevněji. S čistým svědomím maximálně doporučíme zakoupit vlastní auto. Pokud máte více peněz na auto i na benzín, investujte do terénního auta s náhonem na všechna čtyři kola – 4WD, to opravdu maximálně oceníte. Ale takovéto autíčko už stojí nejméně 15 tisíc dolarů a nikdy nevíte, co má všechno za sebou. Jezdí se tu po cestách necestách a terénní auta se rozhodně nešetří. Další problém nastane s jeho následným prodejem. Rozhodně si vyžádá více času, než prodej konvenčního, žádanějšího a dostupnějšího vozidla. Pokud budete prodávat přes dealery, velmi, ale velmi, proděláte.

Dále budete potřebovat vybavení na kempování a pár dalších věcí, které se dají v mnoha případech zakoupit i s autem.

Pak už jen trochu odvahy a směle do toho.

Nu, snad vám při cestě pomůže a plánování vylepší naše vyprávění...

Hlavní hrdinové:

Lenka a Polda, tedy my.

Čas: 4. září 2000 až 22. duben 2001

Místo: Austrálie.

Zde ještě několik užitečných zkratk používaných běžně v Austrálii a námi v našem vyprávění:

Zkratky jednotlivých států:

NSW – New South Wales

VIC – Victoria

SA – South Australia

WA – Western Australia

NT – Northern Territory

QLD – Queensland

TAS – Tasmania (Tassie)

ACT – Australian Capital Territory

4WD – Four Wheel Drive, auto s náhonem na všechna 4 kola

2WD – Two Wheel Drive, auto s předním, či zadním náhonem, konvenční vozidlo

BBQ – Barbeque

Crk – creek – potok, **Rd** – road – cesta, **Mt** – mountain – hora

Co vás potká na silnici: **Grid** – rošt z kolejnic či něčeho podobného přes cestu, je třeba projíždět buď hodně rychle, nebo hodně pomalu, **Crest** – nepřehledný horizont, **Fruit Fly zone** – zákaz převážení ovoce, vždy je upřesněn druh, **4WD only** – sem se opravdu s konvenčním vozítkem nepouštějte.

Sydney

Sydney, první den

Z Prahy jsme do Austrálie odjížděli vlakem. Řeknu vám upřímně, je to divný pocit. Ještě jsme se vydali naprosto opačným směrem, tedy na Frankfurt.

Do Sydney jsme přiletěli 9. 9. 2000 unaveni letem a také několikadenní návštěvou Malajsie, kde bylo opravdu přesprávilš vedro a tolik smogu, že jsme z této země mnoho neviděli. Proto ji ani nebudeme nijak komentovat, protože naše závěry mohou být zkreslené.

Konečně jsme se v Sydney vyplazili z odbavovací haly. Slunce pražilo, ale vzduch byl křišťálově průzračný a chladný (nebudu zapírat: byla zima). Na letišti na nás čekali Franta a Radka, u kterých jsme měli pro začátek domluvené ubytování. S napětím jsme očekávali, co to bude za lidi a musím přiznat, že si nás získali hned v prvních okamžicích. Naložili nás do auta a vyhodili doma ve sprše. Měli jsme za úkol ze sebe udělat lidi a hlavně neusnout. To byl v teplé sprše trochu problém, ale přemohli jsme se a začali usilovně překrucovat naši noc na zdejší den a náš den na zdejší noc. Radka s Frantou konstatovali, že již dlouho nebyli ve městě a že tam s námi zajedou. Z malé vyjíždky se vyklubala okružní jízda kolem Sydney, ke které nám dávali podrobný výklad. Za celou dobu našeho pobytu jsme potom nepotkali náruživější a hrdější Australany, než jsou tito dva.

Zírali jsme na pláže, na moderní City, na spoustu obchůdků a samozřejmě na lidi. První dojem byl skvělý a navždy v nás zůstane.

Akvárium

Co našince překvapí je čistota vody, doopravdy jsem nečekal, že se dá koupat přímo ve velkoměstě kousek od přístavu v průzračné vodě. V době našeho příjezdu mělo moře pouhých 16 °C, což je na nás pekelně málo a přesto se už spousta lidí cachtalo – zejména surfaři v neoprénech.

První poznatek o Australanech tedy zní: jsou otužilí.

Je to k neuvěření, ale ve slunné australské Sydney je běžný „studený odchov“ známý z Británie – lidé prakticky ve svých domech netopí a to ani když je pořádná kosa okolo pěti, deseti stupňů. Mám podezření, že si pořád říkají něco jako: to je dobře, že dnes není takové vedro...

O Sydney se dozvíte spoustu informací v každém průvodci, či přímo na místě můžete využít spoustu informačních center, které vás vybaví kvalitními informacemi od map, přes kulturní program až po jízdní řády městské hromadné dopravy. Nejznámější místa jako Circular Que, Darling Harbor a stavby, jako Opera či Harbor Bridge se prostě musí vidět. Noční život je velmi rušný a v podstatě se neustále něco děje. Bohužel pivo v hospůdkách je pro nás drahé, stejně jako cigarety. Samozřejmě, pokud si v Sydney seženete práci, hned je vše jinak. Kouřit jsem ale stejně přestal. Když po mě chtěli v trafice 10 doláčů za krabku, řekl jsem si, že to jim nedám a od té doby jsem nekuřák...

Alkohol se v Austrálii nedá koupit v normálních obchodech, ale (zřejmě aby zabránili frontám v samoškách) existují zde speciální obchody, které se všude shodně jmenují „Bottle Shop“. Jsou i takové, do kterých se dá zajet autem, takže vám bedýnky piva, vína, či na co to zrovna máte chuť, naloží rovnou do kufru a můžete frčet.

Noční City

První co nám Frank s Radkou nabídli, když jsme dorazili domů (stále mi to tak zní), bylo víno. Odrůda Claret od Berri Estates – rozlévané z praktického pětilitrového krabicáče. A tak nám zachutnalo, že jsme přesně s tímhle vínem strávili i zbytek pobytu v cizině... Odborníky musím upozornit, že to je obyčejné víno, kdo má skutečně mlsný jazýček, pravděpodobně sáhne po dražších značkách.

Ubytování bylo skvělé, cenově přijatelné a s domácími jsme brzy byli přátelé. Ale jedno z rozčarování přišlo záhy – hromadná doprava. Autobusy jsou téměř nepoužitelné, jezdí v dlouhých intervalech a nepravidelně, spolehlivost je tak padesátiprocentní. To, co je ale činí nesnesitelnými, je četnost zastávek. Bez přehánění staví každých 100 metrů, takže jízda i na krátkou vzdálenost trvá věky. Vlaky jsou naopak výborné (občas přeplněné) a v City suplují metro. Po půlnoci funguje jen pár tras autobusů a je velmi těžké se někam dostat. Často jsme skončili u Taxi. Taxíky jsou vesměs v pohodě, systém účtování je ale jiný než u nás – neplatí se ani tak za vzdálenost, jako spíš za čas, taxametr jede skoro stejně rychle ať už stojíte na červené nebo jedete. Má to za následek, že večer se dostanete domů za celkem rozumnou cenu, zatímco pokud se dostanete do zácpy, nejen že přijedete pozdě, ale ještě vás to stojí majlant.

Další velký rozdíl, na který narazíte ihned, je stravování. Austrálie je považována za zemi, která nemá svoji vlastní kuchyni, ale její chutě se odvíjejí od mnoha různých kultur. Je to naprostá pravda, ale v současné době jasně dominuje vliv asijských národů. Je to vidět jasně i na běžné ulici v Sydney, kde je asiatů často většina. Naprosto nám učarovaly dvě lahůdky: honey chicken (kuře na medu) a scallops (hře-

Pohled na City z ferry

benatky). Běžné stravování se odehrává ve Food Courtech – to je většinou část obchodáku, kde je tak šest, sedm restaurací různého druhu od Itálie po Vietnam, kde si objednáte dle své chuti, většinou take-away, a jdete si snít oběd někam do parku se skupinkou přátel.

Bohužel tenhle způsob stravování má jednu nečekanou nevýhodu – nabídka všech restaurací je každý den naprosto stejná. Můžete tam přijít třeba za pět let a oni budou mít stále tu samou ceduli s těmi samými jídlly. Netrvá dlouho a zjistíte, že si už nemáte co dát. Jdete tedy do jiného food-courtu a tam se vám po chvíli stane to samé, tak se vrátíte... a tak to jde dokola. Ale chutnat vám bude, na to vezte jed.

Zvláštní kapitolou je pak McDonald's a KFC. Zejména „mekáč“ má velmi kolísavou úroveň. Zatímco u nás si můžete být jisti tím, co u meka dostanete, v Sydney se stane, že se v meku ani nedomluvíte anglicky a místo filet-o-fish dostanete něco, co vypadá, smrdí a chutná jako játra námořníka, který kdysi ulovil tresku. Naštěstí jsme nebyli nuceni něco podobného konzumovat často. Jinak musím uznat, že úroveň australského pohoštění je slušná a mnohé výtky, které mám, musím spravedlivě přičíst ke kulturní rozdílnosti. To víte, pořádný pivo a guláš vám tady nepřinesou.

Naši první starosti při přípravě na cestu okolo Austrálie byla koupě auta. Začali jsme ho shánět ještě při studiích, protože jsme si chtěli usnadnit noční návraty z práce domů. Autobusy byly, zvláště v noci, spíš za trest. Pokud jste nikdy předtím nekupovali auto, navíc ojeté, snázejí se do naší pozice vžijete.

Obecně potřebujete něco levného s rozumnou spotřebou (máte málo peněz), extrémně spolehlivého (chcete s tím objet půl Austrálie a ještě netušíte kolik je to kilo-